

Panium — Numărul unsprezece unsprezece

Unsprezece, unsprezece: mărturia profetică a lui Daniel și a Apocalipsei

Jeff Pippenger

2025-08-09

Pentru mine a fost un proces îndelungat să ajung în acest punct al studiului despre Panium, iar titlul „Unsprezece, unsprezece” are menirea de a sublinia că Leul din seminția lui Iuda a coordonat atât cartea lui Daniel, cât și cartea Apocalipsei pentru a prezenta liniile interne și externe ale istoriei sigilării poporului lui Dumnezeu în capitolul unsprezece și versetul unsprezece. Chiar înainte de închiderea timpului de probă, este dată o poruncă de a desigila profeția din Apocalipsa, care fusese sigilată până la vremea când istoriile profetice interne și externe, reprezentate prin cele două linii de unsprezece—unsprezece, aflate în cărțile lui Daniel și Apocalipsa, au devenit adevăr prezent.

Și mi-a zis: „Să nu pecetluiești cuvintele prorociei din cartea aceasta, căci vremea este aproape. Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; și cine este neprihănit, să trăiască și mai departe în neprihănire; și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe.” Apocalipsa 22:10, 11.

„Vremea este aproape” chiar înainte de încheierea timpului de probă, și „vremea este aproape” când „Descoperirea lui Isus Hristos” este desigilată.

Descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care trebuie să se întâmple în curând; și El a făcut-o cunoscută, trimițând-o prin îngerul Său la robul Său Ioan, care a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos, și despre toate lucrurile pe care le-a văzut. Ferice de cel ce citește și de cei ce aud cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea, căci vremea este aproape. Apocalipsa 1:1–3.

Când Leul din seminția lui Iuda desigilează „Revelația lui Isus Hristos”, așa cum a făcut de la sosirea mesajului Strigătului de la Miezul Noptii în iulie 2023, această desigilare include descoperirea că El este „Palmoni”, Minunatul Numărător, sau Numărătorul Tainelor. A nu primi acest adevăr înseamnă a nu trece procesul de încercare prin care sunt sigilați cei o sută patruzeci și patru de mii.

Eu, na verdade, vos batizo com água para arrependimento; mas aquelas que vem depois de mim é mais poderoso do que eu, cujas sandálias não sou digno de levar; ele vos batizará com o Espírito Santo e com fogo; cuja pá está em sua mão, e ele limpará completamente a sua eira, e recolherá o seu trigo no celeiro; mas queimará a palha com fogo inextinguível. Mateus 3:11, 12.

“Ni ryari neza iyi nzira yo gutunganywa izatangirira sinabasha kubivuga, ariko ntizizatinda. Uwo iforogo ye yo kugosozza iri mu kuboko kwe azahana urusengero rwe akuraho ubwandure bwaryo bwo mu mico. Azasukura rwose imbuga ye yo guhuhiramo.” Testimonies to Ministers, 372, 373.

Rândurile profetice care identifică timpul sigilării ca fiind un proces profetic de testare sunt mai mult decât abundente. Este limpede că procesul de testare se întemeiază pe aptitudinea și capacitatea cercetătorului de a aplica metodologia corectă sau incorectă în studierea Cuvântului profetic al lui Dumnezeu. Acest adevăr este, de asemenea, prezentat din belșug în raportul inspirat.

A o těchto čtyřech mládencích platí, že jim Bůh dal vědění a zběhlost ve všelikém písemnictví a moudrosti; a Daniel měl porozumění všem viděním a snům. A na konci dnů, o nichž král přikázal, aby byli přivedeni, přivedl je správce dvořanů před Nebúkadnesara. I rozmlouval s nimi král; a mezi nimi všemi nebyl nalezen nikdo jako Daniel, Chananjáš, Míšael a Azarjáš; proto stáli před králem. A ve všech věcech moudrosti a rozumnosti, na něž se jich král vyptával, shledal je desetkrát lepšími než všichni kouzelníci a hvězdopřavci, kteří byli v celé jeho říši. Daniel 1:17–20.

O regulă fundamentală a interpretării profetice este aceea că adevărul se stabilește pe temeiul mărturiei a doi, iar cei care nu au încredere în acest principiu se expun ei înșiși eșecului. Un element al procesului de încercare din timpul sigilării implică recunoașterea legăturii dintre istoriile interne și externe, reprezentate în capitolul unsprezece și versetul unsprezece de către Daniel și Ioan.

„Apocalipsa este o carte pecetluită, dar este și o carte deschisă. Ea consemnează evenimente minunate care urmează să aibă loc în ultimele zile ale istoriei acestui pământ. Învățăturile acestei cărți sunt precise, nu mistice și de neînțeles. În ea este reluată aceeași linie de profeție ca în Daniel. Unele profeții Dumnezeu le-a repetat, arătând astfel că trebuie să li se acorde importanță. Domnul nu repetă lucruri care nu au mare însemnătate.” Manuscript Releases, volumul 9, 8.

వతనీబంధనలీనీ దనీయేలు గొరంధమును, వొరకటన గొరంధమును రొండు సకొషులుగా సూచించబడినవి; అలాగే వొరకటన గొరంధము పదకొండవ అధ్యాయములో ఒక లకొష నలబై సలుగు వేలమందినీ రొండు సకొషులుగా వొరతీనీధీకరించబడినట్లు చూపించబడినవి. ఆ అధ్యాయంలోని పదకొండవ వచనములో, ఏలీయ మరీయు మోషే దొవర వొరతీనీధీకరించబడిన ఆ రొండు సకొషులు, మరీగీ నూనోలేనున్ న యోహాను మరీయు నొంహల గుహలోనున్ దనీయేలు అనే మదీరులచేత సూచింపబడినట్లుగా, పునరుత్థనము వొందుదురు. ఒక లకొష నలబై సలుగు వేలమంది దనీయేలు మరీయు యోహాను దొవర, అలాగే ఏలీయ మరీయు మోషే దొవర కూడ వొరతీనీధీకరించబడుదురు. ఒక లకొష నలబై సలుగు వేలమందిని ఉత్పత్తి చేయు పరీకొష వొరకొరియలో వీజయము వొందుటకు, సత్యము రొండు సకొషుల ఆధరముగా నొధవించబడుననీ, దనీయేలు మరీయు వొరకటన గొరంధములు రొండు సకొషులను వొరతీనీధీకరించుననీ, మరీయు ఒక లకొష నలబై సలుగు వేలమంది ఏలీయ మరీయు మోషేగ, అలాగే దనీయేలు మరీయు యోహానుగ కూడ మదీరిగ సూచింపబడినవరనీ వీదొయరొధి గొరపొంచవలెను.

Aceste adevăruri constituie doar o scurtă mostră a adevărilor profetice asociate cu istoria internă și externă reprezentată de „unsprezece, unsprezece” atât în Daniel, cât și în Apocalipsa. Ca Palmoni, Hristos a călăuzit în armonizarea celor două pasaje și, de asemenea, că unsprezece, plus unsprezece, este egal cu douăzeci și doi, care, la rândul său, este o zeciuală sau a zecea parte din două sute douăzeci, care este un simbol al combinării divinității cu omenirea. Palmoni a stabilit, pe

temeiul a mai mult de doi martori, că „două sute douăzeci” reprezintă combinarea divinității și a omenirii, care, la rândul ei, este o descriere a întrupării lui Hristos atunci când El a luat asupra Sa firea căzută. Făcând astfel, El a pus înaintea omenirii exemplul că, dacă oamenii sunt dispuși să împlinească cerințele Evangheliei, Hristos este dispus să-și combine divinitatea Sa cu omenirea noastră. Divinitatea și omenirea sunt, prin urmare, doi martori.

„Descoperirea lui Isus Hristos”, care s-a deschis chiar înainte de încheierea timpului de probă, include faptul că Isus este „Cuvântul” lui Dumnezeu.

La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. Acesta era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și fără El nu s-a făcut nimic din ce a fost făcut. În El era viața; și viața era lumina oamenilor. Și lumina luminează în întuneric; și întunericul n-a cuprins-o. Ioan 1:1-5.

Biblia este „Cuvântul” lui Dumnezeu, care, asemenea lui Hristos, reprezintă îmbinarea divinității cu omenirea. Biblia reprezintă cei doi martori ai Vechiului și Noului Testament, care sunt, de asemenea, Moise și Ilie în Apocalipsa, capitolul unsprezece.

„Cu privire la cei doi martori, profetul declară mai departe: «Aceștia sunt cei doi măslini și cele două sfeșnice care stau înaintea Dumnezeului pământului.» «Cuvântul Tău», a spus psalmistul, «este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea.» Apocalipsa 11:4; Psalmii 119:105. Cei doi martori reprezintă Scripturile Vechiului și Noului Testament.” Tragedia veacurilor, 267.

Cei doi martori sunt cei doi măslini, cele două sfeșnice și Vechiul și Noul Testament, care sunt reprezentate în paragraf prin expresia „Cuvântul Tău”. „Descoperirea lui Isus Hristos”, care este desigilată de Leul din seminția lui Iuda chiar înainte de încheierea timpului de probă, este „sporirea finală a cunoștinței”, care îi pune la probă pe aceia care sunt candidați pentru a fi dintre cei o sută patruzeci și patru de mii. „Sporirea finală a cunoștinței” este, de asemenea, solia Strigătului de la Miezul Noptii din parabola celor zece fecioare.

„Atunci am luat cuvântul și i-am zis: Ce sunt acești doi măslini de la dreapta sfeșnicului și de la stânga lui? Am luat din nou cuvântul și i-am zis: Ce sunt aceste două ramuri de măslin care, prin cele două țevi de aur, varsă din ele untdelemnul de aur? El mi-a răspuns și mi-a zis: Nu știi ce sunt acestea? Eu am zis: Nu, domnul meu. Atunci el a zis: Aceștia sunt cei doi unși care stau înaintea Domnului întregului pământ. Zaharia 4:11-14. Aceștia se golesc pe ei înșiși în vasele de aur, care reprezintă inimile solilor vii ai lui Dumnezeu, care poartă Cuvântul Domnului către popor prin avertizări și stăruințe. Cuvântul însuși trebuie să fie astfel cum este reprezentat, untdelemnul de aur, revărsat din cei doi măslini care stau înaintea Domnului întregului pământ. Acesta este botezul cu Duhul Sfânt și cu foc. Acesta va deschide sufletul necredincioșilor spre convingere. Nevoile sufletului pot fi împlinite numai prin lucrarea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. Omul, prin sine însuși, nu poate face nimic pentru a satisface dorurile și a răspunde aspirațiilor inimii.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volumul 4, 1180.

Cuvântul lui Dumnezeu este atât Biblia, cât și Hristos, iar Biblia și Hristos reprezintă doi martori, după cum și cei o sută patruzeci și patru de mii îi reprezintă. Cei doi martori, la rândul lor, reprezintă o îmbinare a divinității cu umanitatea. Ei reprezintă, de asemenea, istorii profetice interne și externe. Ca martori, ei au furnizat dovada că divinitatea unită cu umanitatea nu păcătuiește. Ei mai reprezintă și legătura dintre divinitate și umanitate. Fie că este vorba despre o scară, un canal de legătură, conducte, îngeri sau oricare dintre celelalte simboluri ale legăturii de comunicare dintre Dumnezeu și om, mesajul transmis omului este întotdeauna viață sau moarte.

„Cei unși care stau înaintea Domnului întregului pământ au poziția dată cândva lui Satana ca heruvim ocrotitor. Prin ființele sfinte care înconjoară tronul Său, Domnul menține o comunicare neîntreruptă cu locuitorii pământului. Untdelemnul de aur reprezintă harul cu care Dumnezeu ține candelarele credincioșilor alimentate, pentru ca ele să nu pâlpâie și să se stingă. Dacă acest untdelemn sfânt n-ar fi revărsat din cer în soliile Duhului lui Dumnezeu, uneltele răului ar avea stăpânire deplină asupra oamenilor.

„Dumnezeu este dezonorat atunci când nu primim comunicările pe care ni le trimite. Astfel refuzăm untdelemnul de aur pe care El l-ar turna în sufletele noastre, pentru a fi transmis celor aflați în întuneric. Când va veni chemarea: «Iată, Mirele vine; ieșiți-I în întâmpinare», cei care nu au primit untdelemnul sfânt, care nu au păstrat harul lui Hristos în inimile lor, vor descoperi, asemenea fecioarelor nechibzuite, că nu sunt pregătiți să-L întâmpine pe Domnul lor. Ei nu au în ei înșiși puterea de a dobândi untdelemnul, iar viețile lor sunt ruinate. Dar, dacă Duhul Sfânt al lui Dumnezeu este cerut, dacă stăruim în rugăciune, așa cum a făcut Moise: «Arată-mi slava Ta», iubirea lui Dumnezeu va fi turnată în inimile noastre. Prin țevile de aur, untdelemnul de aur ne va fi împărțit. «Nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor.» Primind razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii, copiii lui Dumnezeu strălucesc ca niște lumini în lume.” Review and Herald, 20 iulie 1897.

Revarsarea Duhului Sfânt are loc în cadrul istoriilor interne și externe marcate de Daniel și Apocalipsa 11:11. Există „cel puțin” patru personaje profetice reprezentate în versetele unsprezece și doisprezece din capitolul unsprezece al cărții lui Daniel, care trebuie identificate. De asemenea, există patru care trebuie identificate în versetele treisprezece până la cincisprezece și patru în versetul șaisprezece. Noi trăim acum chiar în această istorie, astfel că se cuvine, ca studenți ai profeției, să lămurim cine sunt personajele simbolice din versetele unsprezece până la șaisprezece, căci ele reprezintă o linie profetică ce acoperă istoria ascunsă a versetului patruzeci din același capitol.

De asemenea, pare pertinent să identificăm personajele reprezentate în istoria versetului patruzeci, care se descoperă de la 1989.

I on rzekł: Idź, Danielu, gdyż słowa te są zamknięte i zapieczętowane aż do czasu końca. Wielu będzie oczyszczonych, wybielonych i wypróbowanych; lecz bezbożni będą postępować bezbożnie; i żaden z bezbożnych nie zrozumie, lecz mądrzy zrozumieją. Daniela 12:9, 10.

Versetul patruzeci începe la timpul sfârșitului, în 1798, când Napoleon al Franței l-a luat captiv pe papă. Justificarea lui Napoleon s-a întemeiat pe Tratatul de la Tolentino, încălcat în 1797. Lupta dintre Napoleon și papă fusese tipificată mai înainte în istoria care a împlinit versetele șase și șapte

din capitolul unsprezece al cărții lui Daniel. Tratatul de căsătorie încălcat și înfrângerea împăratului de la miazănoapte de către împăratul de la miazăzi, în împlinirea versetelor șase și șapte, s-au repetat în istoria anului 1798 și, făcând astfel, ele reprezintă atât prezicerea Cuvântului lui Dumnezeu din versetele șase și șapte, cât și împlinirea acelor versete la începutul războiului dintre Ptolemeu Filadelful, al doilea împărat al Egiptului, și Antioh Theos, al treilea împărat al Siriei. Ptolemeu îl reprezenta pe împăratul de la miazăzi, iar Antioh îl reprezenta pe împăratul de la miazănoapte.

Prorocirea versetelor, pusă împreună cu împlinirea acelei prorociri în istoria lui Ptolemeu și a lui Antioh — care, la rândul ei, a prefigurat — și cu istoria lui Napoleon și a papei din 1798, oferă trei linii care prefigurează istoria lui Putin și a lui Zelensky din versetele unsprezece și doisprezece. Astfel, a înțelege că vremea sfârșitului din 1798 reprezintă istoria lui Napoleon și a papei este incomplet dacă se oprește acolo. Trebuie să înțelegem ce prorocesc versetele șase și șapte despre Napoleon și papă și, de asemenea, ce învață istoria lui Ptolemeu și a lui Antioh despre aceeași perioadă. Când înțelegem acele linii ale adevărului, putem atunci înțelege că acele împliniri istorice anterioare identifică istoria de început a versetului patruzeci și, făcând astfel, ele identifică și încheierea versetului patruzeci, când Putin, care a fost prefigurat de Napoleon și de Ptolemeu — Putin care a fost prorocit în versetele șase și șapte — împlinește versetele unsprezece și doisprezece.

O observație importantă cu privire la relația profetică dintre balaur și fiară, așa cum i-ar identifica Ioan, sau dintre „jertfa necurmată și urâciunea pustiirii”, așa cum le-ar reprezenta Daniel, este aceea că ele sunt, din punct de vedere profetic, foarte asemănătoare. Ioan spune astfel.

Și s-au închinat balaurului, care i-a dat putere fiarei; și s-au închinat fiarei, zicând: „Cine este ca fiara? Cine poate să se războiască cu ea?” Apocalipsa 13:4.

Ада се служи аждаји значи служити звери, јер обе представљају религију паганизма. Као и Јован, Данило користи „мали рог“ из Данила, осма глава, девети до дванаести стих, да представи и пагански и папски Рим, иако јасно разликује то двоје тако што мали рог паганског Рима означава у мушком роду, а мали рог папског Рима у женском роду. У седмој глави Данило поистовећује пагански Рим као „различит“ од царстава пре њега, а Данило даље показује да је и папски Рим такође био „различит“. Рим, било пагански било папски, јесте различит. Мушки симбол Рима, који представља пагански Рим, потврђен је у Ахаву и Ироду. Обојица су били ожењени симболима папства. Жена је црквена власт, а човек је државна власт, те, на пророчком нивоу, када Реч Божја говори о томе да човек и жена постају једно, она потврђује стварност да су пагански Рим и папски Рим у пророчком смислу веома слични, јер су једно тело.

Relația Franței cu papalitatea în 1798 prefigurează relația Statelor Unite cu papalitatea atunci când cei zece împărați vor arde Roma cu foc și îi vor mânca carnea.

Și cele zece coarne pe care le-ai văzut pe fiară, acestea o vor urî pe desfrânată și o vor pustii și o vor lăsa goală, și îi vor mânca carnea, și o vor arde în foc. Apocalipsa 17:16.

Relația Franței cu papalitatea atunci când a adus papalitatea la putere în 538 prefigurează lucrarea Statelor Unite în vindecarea răni de moarte a papalității prin legea duminicală care urmează să vină în curând.

Atunci am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară; ea avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur. Ea exercită înaintea ei toată puterea fiarei dintâi și face ca pământul și cei ce locuiesc pe el să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată. Săvârșește semne mari, până acolo încât face să se coboare foc din cer pe pământ, înaintea oamenilor, și îi amăgește pe cei ce locuiesc pe pământ prin semnele pe care i s-a dat putere să le facă înaintea fiarei, spunându-le celor ce locuiesc pe pământ să facă o icoană fiarei care avea rana de sabie și a trăit. Apocalipsa 13:11–14.

„timpul sfârșitului” din 1798, în împlinirea versetului patruzeci, identifică faptul că împăratul spiritual al nordului este înlăturat de împăratul spiritual al sudului. Acea istorie profetică este istoria de încheiere a celor o mie două sute șaiszeci de ani ai dominației papale și, prin urmare, caracteristicile profetice ale începutului acelei istorii profetice sunt reprezentate la sfârșit. În 538, a patra împărăție a profeției biblice a făcut loc celei de-a cincea împărății a profeției biblice, iar în 1798, a cincea împărăție a profeției biblice a făcut loc celei de-a șasea împărății a profeției biblice.

538 este, de asemenea, un reper median al blestemului celor „șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase împotriva regatului de nord al lui Israel, care a început în 723 î.Hr., când Asiria l-a dus pe Efraim în captivitate. Prin urmare, 1798 posedă nu numai atributele profetice ale anului 538, ci și ale anului 723 î.Hr. În 723 î.Hr., cele zece seminții ale lui Israel erau răsturnate de Asiria, iar o mie două sute șaiszeci de ani mai târziu, în 538, Roma păgână era răsturnată de Roma papală, care, la rândul ei, a fost răsturnată de Franța în 1798, la încheierea celor „șapte vremi”.

În 1798, Franța, împăratul de la miazăzi, a dat jos papalitatea de pe tron. În 538, Franța, simbolul principal al dezintegrării Romei păgâne în zece împărății, a așezat papalitatea pe tron. La legea duminicală, Statele Unite repetă rolul Franței din 538, iar când cei zece împărați vor arde papalitatea cu foc și îi vor mânca trupul, Statele Unite repetă rolul Franței din 1798.

Judecata de „șapte ori” împotriva împărățiilor de nord și de sud ale lui Israel a fost adusă la îndeplinire prin împărății care au ieșit din nord.

Israel este o oaie risipită; leii au izgonit-o: mai întâi, împăratul Asiriei a devorat-o; iar la urmă, acest Nebucadnețar, împăratul Babilonului, i-a zdrobit oasele. Ieremia 50:17.

Asiria a ieșit din nord și a cucerit cele zece seminții în 723 î.Hr., iar Babilonul a dus pe Iuda în robie în 677 î.Hr. Deși Israel era împărăția de nord în raport cu Iuda, totuși ambele împărății au fost cucerite de vrăjmași din nord, făcând astfel ca atât Israelul, cât și Iuda să fie împărății sudice în raport cu vrăjmașul care i-a dus în captivitate. Anul 723 î.Hr. reprezintă pe împăratul de la miazănoapte cucerind o împărăție sudică întreită în zece. Anul 538 reprezintă o tranziție de la păgânism la papalitate și, de asemenea, o împărăție de nord cucerind o împărăție întreită în zece. Anul 1798 reprezintă un împărat de la miazănoapte fiind înfrânt de un împărat de la miazăzi, care reprezintă o împărăție întreită în zece.

Și în același ceas s-a făcut un mare cutremur de pământ, și a zecea parte din cetate a căzut, iar în cutremur au fost uciși dintre oameni șapte mii; iar ceilalți s-au înfricoșat și au dat slavă Dumnezeului cerului. Apocalipsa 11:13.

Perioada de tranziție asociată cu anul 538, când Roma s-a schimbat din păgână în papală, este de asemenea schimbarea din Daniel capitolul opt de la masculin la feminin, care simbolic înseamnă trecerea de la conducerea statului la conducerea bisericii. Profetia despre „șapte vremi” poartă semnătura „adevărului”, căci prima literă (723 î.Hr.) ilustrează a douăzeci și doua și ultima literă a alfabetului ebraic (1798), în timp ce a treisprezecea și litera de mijloc reprezintă răzvrătirea (538). Daniel arată că „fărădelegea” simbolizată prin expresia „fărădelegea pustiirii” era unirea dintre biserică și stat, cu biserica deținând controlul asupra acestei relații. Acea „fărădelege” reprezintă anul 538, care este punctul de mijloc și, metaforic, a treisprezecea literă a celor trei repere principale din perioada celor șapte vremi împotriva celor zece seminții de nord ale lui Israel.

În 1798, la „vremea sfârșitului”, așa cum este prezentată în versetul patruzeci din capitolul unsprezece al cărții lui Daniel, Franța ateistă, împăratul de la miazăzi, a dat papalității, împăratul de la miazănoapte, rana de moarte. În 1989, papalitatea a ripostat împotriva împăratului ateist de la miazăzi, care devenise atunci Uniunea Sovietică. Riposta a inclus o alianță secretă între Statele Unite și Vatican. Măturarea Uniunii Sovietice în 1989 încheie mesajul profetic scris al versetului patruzeci, iar versetul următor, versetul patruzeci și unu, reprezintă legea duminicală în Statele Unite. Astfel, de la prăbușirea Uniunii Sovietice în 1989 și până la legea duminicală din versetul următor, am trăit în istoria ascunsă a versetului patruzeci.

Versetul patruzeci începe prin a identifica un împărat al miazăzii și al miazănoaptei în 1798, iar apoi, în 1989, un împărat al miazăzii și al miazănoaptei, precum și o a treia putere reprezentată de care, corăbii și călăreți.

Dar la vremea sfârșitului, împăratul de la miazăzi se va împunge cu el; și împăratul de la miazănoapte va veni împotriva lui ca un vârtej, cu care, și cu călăreți, și cu multe corăbii; și va intra în țări, și le va năpădi și va trece mai departe. Daniel 11:40.

La „vremea sfârșitului”, în 1798, un general literal al lui Napoleon a intrat în mod literal în Vatican și l-a luat pe papă, întemnițându-l. În 1989 a avut loc represalia pentru 1798. Au existat tranziții profetice care au avut loc în istoria dintre 1798 și 1989, pe care este important să le observăm. Franța ateistă, împăratul de la miazăzi în perioada de timp a anului 1798, a fost primul împărat spiritual de la miazăzi, iar Rusia lui Putin este menită să fie ultimul. Franța este identificată în Apocalipsa unsprezece, care este identificată în mod direct de către Sora White ca fiind Franța ateistă. Unul dintre cele două simboluri care identifică Franța în capitolul unsprezece este Egiptul, pe care Sora White îl identifică drept un simbol al ateismului. În capitol, fiara care se ridică din adâncul fără fund era ateismul care a intrat în istorie în acea perioadă de timp.

Necredința își face intrarea în istorie începând cu Franța, în perioada anului 1798, iar până în 1989 regele spiritual al necredinței a devenit Uniunea Sovietică. Înlăturarea nimicitoare a Uniunii Sovietice în 1989, în împlinirea unei alianțe secrete dintre Papa Ioan Paul al II-lea și Ronald Reagan, fusese prefigurată în versetul zece din capitolul unsprezece al cărții lui Daniel, iar o a doua

mărturie pentru versetul zece se găsește în pasajul lui Isaia privitor la cele două blesteme de două mii cinci sute douăzeci de ani împotriva împărățiilor de nord și de sud ale lui Israel, așa cum sunt expuse în capitolele șapte până la unsprezece.

Prin urmare, anul 1989 devine punctul de referință pentru dezlegarea enigmelor profetice ale zilelor din urmă. Atunci a fost desigilat versetul patruzeci. Se poate recunoaște acum că versetul patruzeci începe în 1798 și se încheie la legea duminicală din versetul patruzeci și unu.

La legea duminicală, Statele Unite vor vorbi ca un balaur și își vor încheia domnia ca a șasea împărăție a profeției biblice. Ele și-au început vremea de a domni în 1798, când a cincea împărăție a primit o rană de moarte. În 1798, Statele Unite au adoptat Alien and Sedition Acts, tipificând astfel sfârșitul celei de-a șasea împărății chiar la începutul ei. Prin urmare, versetul patruzeci este istoria Statelor Unite ca a șasea împărăție a profeției biblice.

1798 este prima literă a alfabetului ebraic, legea duminicală este a douăzeci și doua și ultima literă a alfabetului ebraic, iar 1989 este reperul de la mijloc care reprezintă răzvrătirea simbolizată de numărul treisprezece și de a treisprezecea literă a alfabetului ebraic. 1989 reprezintă răzvrătirea alianței secrete a lui Reagan cu antihristul profeției biblice. 1989 introduce pe primul dintre ultimii opt președinți care domnesc în timpul unei perioade de răzvrătire crescândă împotriva Constituției. 1989 a început un proces de încercare printre adventiștii de ziua a șaptea, menit să producă două clase de închinători. Cei credincioși sunt cei puțini, cei necredincioși sunt cei mulți. 1989 reprezintă reperul central al versetului patruzeci și reprezintă răzvrătirea simbolizată de a treisprezecea literă. Versetul patruzeci poartă semnătura „adevărului”.

În versetul patruzeci apar împărați ai miazănoaptei și ai miazăzii, care sunt diferiți în istorie la sfârșitul versetului. De asemenea, apare și Statele Unite, care, potrivit lui Ioan, sunt prorocul mincinos ce lucrează împreună cu balaurul și fiara pentru a conduce lumea spre Armagedon. Împăratul miazăzii din versetul patruzeci este balaurul, împăratul miazănoaptei este fiara; carele, corăbiile și călăreții sunt prorocul mincinos. Împlinirea versetului patruzeci în 1989 devine un atribut profetic important pentru înțelegerea versetelor unsprezece până la cincisprezece. Dacă nu aveți dreptate cu privire la 1989, nu puteți, în mod logic, să aveți dreptate cu privire la istoria în care ne aflăm astăzi.

Din 1989 și până la legea duminicală, trei războaie prin interpuși pentru papalitate sunt reprezentate în versetele zece până la cincisprezece. Aceste versete trebuie considerate ca o singură istorie continuă, căci același „Antiohus Magnus” se regăsește în cele trei bătălii reprezentate în împlinirea istorică a versetelor zece până la cincisprezece.

Toate cele trei bătălii alcătuiesc o singură linie profetică, căci Antiohus Magnus s-a aflat în fiecare dintre cele trei bătălii. Versetul zece și Isaia 8:8 oferă doi martori ai împlinirii versetului patruzeci în 1989. Versetul patruzeci este punctul de referință în versetul zece și în Isaia 8:8. „Carele, corăbiile și călăreții” reprezintă cele două coarne ale fiarei care se ridică din pământ din capitolul treisprezece al Apocalipsei. La sfârșit, când Statele Unite „vorbește ca un balaur”, cele două coarne nu mai sunt republicanismul și protestantismul. În acel timp, așa-numiții protestanți se vor uni cu catolicismul, iar republica constituțională va fi transformată într-o dictatură. În acea perioadă, cele

două coarne ale fiarei pământului vor fi puterea economică și puterea militară. În capitolul treisprezece al Apocalipsei, Statele Unite constrâng lumea să primească semnul fiarei pentru a putea cumpăra și vinde, și, de asemenea, sub amenințarea cu moartea. Aceste două coarne sunt „corăbiile” lui Daniel, reprezentând puterea economică, și „călăreții și carele” lui, reprezentând puterea militară.

1989 stabilește că, atunci când se aplică împlinirea istorică a bătăliilor de la Rafia și Panium din versetele unsprezece până la cincisprezece, trebuie folosită aceeași metodologie profetică care a fost întrebuințată pentru a înțelege anul 1989 și prăbușirea Uniunii Sovietice, căci Antiohus Magnus era reprezentat în toate cele trei bătălii prezentate în versetele zece până la cincisprezece. Antiohus reprezintă puterea cailor, a corăbiilor și a călăreților, care, în 1989, a fost Ronald Reagan, primul dintre cei opt președinți, dintre care ultimul a fost și al șaselea și este acum al optulea, care este dintre cei șapte.

Conform lui Isaia douăzeci și trei, puterea papală (desfrânată care curvește cu împărății pământului) avea să fie ascunsă în timpul domniei Statelor Unite ca a șasea împărăție a profeției biblice. În 1989, Statele Unite, care fuseseră prefigurate prin Antiohus Magnus, erau puterea intermediară a papalității în războiul ei împotriva fiarei ateismului, care îi dăduse o rană de moarte în 1798.

Cele trei bătălii din versetele zece până la cincisprezece reprezintă războiul dintre împăratul de la miazănoapte, care, ca desfrânată ascunsă a Tirului, folosește puteri intermediare pe măsură ce înaintează spre restaurarea puterii sale și spre înfrângerea împăratului ateismului — împăratul de la miazăzi. Împlinirile istorice ale celor trei bătălii din versetele zece până la cincisprezece ne învață că, în prima și în ultima bătălie, Antiohus Magnus a biruit, dar bătălia din mijloc a pierdut-o. Caracteristicile profetice ale anilor 1989 ai lui Ronald Reagan, împreună cu Papa Ioan Paul al II-lea și prăbușirea Uniunii Sovietice, își vor avea corespondentul în ultima dintre cele trei bătălii, căci aceste versete sunt cele care sunt desigilate chiar înainte ca timpul de probă să se încheie. După cum versetul patruzeci a fost desigilat în 1798 și apoi din nou în 1989, tot astfel versetul a fost desigilat la sfârșit, începând din iulie 2023.

Ufunuo wa Yesu Kristo unafunuliwa muda mfupi kabla muda wa rehema haujafungwa, nao unajumuisha ukweli mkuu kabisa kwamba Yesu ndiye wa kwanza na wa mwisho, na kwa hivyo daima huonyesha mwisho kwa mwanzo. Muda wa rehema hufungwa kwa Waadventista katika sheria ya Jumapili, na muda mfupi kabla ya kufungwa kwa muda wa rehema, Ufunuo wa Yesu Kristo unafunuliwa. Ujumbe unaohitimia katika mlango uliofungwa wa sheria ya Jumapili ni ujumbe wa Kilio cha Usiku wa Manane, ambao uliongoza kwenye mlango uliofungwa wa tarehe 22 Oktoba 1844 katika historia ya Wamillerite. Kufunuliwa kwa mwaka 1798 mwanzoni mwa aya ya arobaini, ambao pia ni mwanzo wa Marekani kama ufalme wa sita wa unabii wa Biblia, kulikuwa kielelezo cha kufunuliwa kwa mwaka 1989 katikati ya aya ya arobaini na mwanzo wa mwisho unaoendelea wa Marekani. Kufunuliwa kwa mwaka 1798, ambako kulikuwa kielelezo cha mwaka 1989, kunawakilisha mashahidi wawili wa kufunuliwa kwa ujumbe wa Kilio cha Usiku wa Manane katika mwaka 2023. Mstari huo, pamoja na alama zake tatu za njia—1798, 1989, na 2023—unaainisha kazi ya ndani ya kuwatakasa wanawali kumi na mstari wa nje wa ufalme wa sita

wa unabii wa Biblia.

Bătălia prezentată în versetul unsprezece, care s-a împlinit în Bătălia de la Rafia, când Antioh a fost înfrânt de Ptolemeu, reprezintă o înfrângere a puterii papale prin intermediar, care, în această bătălie actuală, este reprezentată de naziștii Ucrainei, aliați cu națiunile globaliste vest-europene ce alcătuiesc UE și NATO și care sunt în deplină sincronizare cu globaliștii politici și economici ai Națiunilor Unite. Dacă Antioh cel Mare a fost prezent în toate cele trei bătălii și reprezintă puterea papală prin intermediar împotriva împăratului de la miazăzi, cum poate fi aceasta Statele Unite în 1989, apoi ucrainenii, așa cum sunt tipificați prin Bătălia de la Rafia, iar apoi din nou Statele Unite la Bătălia de la Panium? Versetul zece este cheia versetelor unsprezece până la cincisprezece, căci împlinirea sa în 1989 oferă o ilustrare a caracteristicilor profetice ale celei dintâi dintre cele trei războaie prin intermediar. Care este justificarea profetică pentru identificarea lui Antioh ca putere papală prin intermediar, fără a aplica Statele Unite fiecăreia dintre cele trei bătălii?

În istoria războiului din Ucraina, care a fost prefigurată prin bătălia de la Rafia, Statele Unite i-au folosit pe naziștii Ucrainei ca putere interpusă a lor, chiar în istoria în care ele formează un chip al papalității, puterea care întotdeauna și numai folosește puteri interpuse pentru a-și face treaba murdară.

스 𑖀𑖀𑖀𑖀부터 십오절에 나타난 대리 세력의 문제에 답하려면, 상징으로서의 안티오쿠스의 특성에 대한 예언적 연구가 수반된다. 디아도코이 전쟁은 기원전 323년부터 281년까지 디아도코이(그리스어로 “계승자들”) 사이에서 벌어진 일련의 분쟁으로, 이들은 알렉산더 대왕의 장군들이자 후계자들이었으며, 그의 사후인 기원전 323년에 그의 광대한 제국의 지배권을 놓고 서로 싸웠다. 최초의 안티오쿠스는 셀레우코스 제국을 세운 알렉산더의 디아도코이(후계자들) 가운데 한 사람인 셀레우코스 1세 니카토르의 아들, 안티오쿠스 1세 소테르였다.

Numele Antiohus poate fi înțeles ca însemnând unul care stă în locul altuia, pentru a susține. Antiohus este un simbol al Romei, iar Roma papală este antihristul, care posedă un simbolism asemănător cu cel al lui Antiohus. Antiohus, ca nume, îl reprezenta pe fiul întemeietorului Imperiului Seleucid și, în acest sens, Antiohus stătea în locul tatălui său, stătea ca reprezentant al lui. Sora White îi identifică atât pe Satana, cât și pe papă drept antihrist și afirmă că papa este reprezentantul lui Satana pe pământ. A devenit un nume dinastic proeminent în Imperiul Seleucid, în parte datorită asocierii sale cu Antiohus I Soter și cu cetatea Antiohia, numită după tatăl sau după fiul lui Seleucus I. Papa este reprezentantul lui Satana, iar în mod simbolic numele Antiohus reprezintă un reprezentant al tatălui său, întemeietorul împărăției de la miazănoapte care și-a așezat capitala în Babilon.

După moartea lui Alexandru cel Mare, în anul 323 î.Hr., imperiul său s-a fragmentat între Diadohi (succesorii). La Împărțirea de la Babilon (323 î.Hr.), Seleucus a fost numit inițial comandant al cavaleriei Companionilor (o funcție militară prestigioasă) sub Perdicca, regentul imperiului lui Alexandru. Până în anul 321 î.Hr., Seleucus a fost numit satrap (guvernator) al Babiloniei în cadrul Împărțirii de la Triparadisus, în urma morții lui Perdicca și a unor noi negocieri între Diadohi. În anul 316 î.Hr., Antigonos I Monophthalmos, un alt Diadoh, l-a silit pe Seleucus să fugă din

Babilon din pricina puterii tot mai mari a lui Antigonos. Seleucus a căutat refugiu la Ptolemeu I Soter în Egipt. În anul 312 î.Hr., Seleucus s-a întors la Babilon cu o mică forță pusă la dispoziție de Ptolemeu. El a înfrânt forțele lui Antigonos și a recucerit Babilonul, marcând întemeierea bazei sale de putere. Acest eveniment este adesea considerat întemeierea Imperiului Seleucid, iar anul 312 î.Hr. drept începutul Ereii Seleucide în cronologia istorică.

Numele Seleucus este derivat din greacă și provine din rădăcina selas (σέλας), care înseamnă „lumină”, „strălucire” sau „flacără”. Numele sugerează strălucire sau iluminare, potrivit-se unei figuri proeminente precum Seleucus I Nicator, întemeietorul Imperiului Seleucid și care îl prefigurează pe tatăl care fusese purtătorul de lumină în cer.

„Pentru a-și asigura câștiguri și onoruri lumești, biserica a fost determinată să caute favoarea și sprijinul mai-marilor pământului; și, respingându-L astfel pe Hristos, a fost constrânsă să-și dea supunerea față de reprezentantul lui Satana — episcopul Romei.” Tragedia veacurilor, 50.

अन्तयिकस मैग्नस पोपीय शक्तिके प्रतनिधिक प्रतीक है, जैसे पोप शैतान के प्रतनिधिक प्रतीक है। अन्तयिकस का प्रतीकवाद वभिन्नि प्रतनिधिक शक्तियों के लिए अवकाश देता है, ठीक वैसे ही जैसे अनेक पोप हुए हैं। 1989 में रीगन प्रतनिधि था, 2014 में यूक्रेन संयुक्त राज्य का प्रतनिधि बिना, और पानयिम की लड़ाई में ट्रम्प प्रतनिधि है। रीगन पहला था, ट्रम्प अन्तमि है, और ज़ेलेन्स्की बीच का वदिरोह है।